

אביבה (אסלי) פרס איננה

לאסלי היקרה

מי תשיר לנו עכשיו כשהמשוררת איננה ? את בנית מוסד של שירי ימי הולדת והצלחת למצוא את מקומך כמוסד ייחודי. היכן מצאת את הכח ויכולת הביטוי ?

אסלי (אביבה) נולדה ב 9 בפברואר 1920 בפרנקפורט, בת יחידה לדורה וליאו גרסטלה. הוריה נספו על ידי הנאצים. היא למדה שם בבית הספר התיכוני היהודי PHILANTROPIN והיתה שייכת לתנועת נוער "ברית הצופים" (מכבי הצעיר). היא קבלה את הכשרתה בחוות החקלאיים אהרונוזדורף ובוינקל בין השנים 1937 עד 1939. בשנה זו עלתה ארצה והצטרפה למשק הפועלות בחדרה. בשנתיים הבאות היא עוד למדה שתלנות, בין יתר הנושאים. ב 1941 אסלי הצטרפה לקיבוץ מעיין צבי אחרי שגרשון חיפש ומצא אותה במשק הפועלות. הם נשאו במאי של אותה השנה. בשנת 1942 היא התקבלה לחברות, דבר חשוב ויקר לה. יורם, בנם, נולד ב 1942; בתם תמי נולדה ב 1953.

אבל מי היתה אסלי פרס ? היא היתה אישה חזקה, עקשנית, מתעניינת בכל בהרחבה. היחסים שלה עם חבריה היו מרכבים ולא תמיד פשוטים. דעותיה היו ברורות וקשה היה לשכנע אותה אחרת. היא עמדה על שלה ודרשה את שלה: אם זה היה תשומת לב או כבוד או קול לביטוי. ולא רק בשביל עצמה, אלא גם לאחרים.

במשך השנים אסלי מאד השתנתה: מותו של יורם שנהרג ב 1969 השפיע קשות עליה. היא העריצה אותו כל כך ואף פעם לא השלימה עם האובדן, עד כדי כך שהיה נדמה שהיא לא רצתה לקבל שהוא איננו.

אבל אסלי היתה מציאותית: היא התגאתה בגיל 44 שהיא סבתא כה צעירה לשרון; אבל בגיל 52 היא התקשתה להתמודד שהיא גם משמשת כאמא מבוגרת שצריכה לדאוג לילדה בת 7. השנים לא עברו בקלות על שני הצדדים אבל שרון בהחלט היתה המרכז לחייהם של אסלי וגרשון במיוחד אחרי שתמי התחתנה ועזבה.

ב 1980 גרשון נפטר ואסלי עמדה לפני מבחן הישרדות. ושוב אסלי השתנתה. היא למדה להתמודד עם הבדידות שלה למרות שהיא סבלה שמשפחתה לא כאן איתה. חוץ מעבודתה

במתפרת ילדים היא ערבה את עצמה בעיסוקים קטנים אך חשובים לה, והצליחה להתפתח, בגיל העמידה, לאישה יותר עדינה, יותר נותנת, ויותר חברותית.

היא אספה מסביבה חברות מאד טובות. היא נתנה בית חם לבודדים המעטים שהגיעו למעיין צבי ומצאה אצלם שפה משוטפת : עם נורברט, פרנק, אניקה, ובמיוחד עם אנג'לה שלה, אולי כי משפחתה היתה כל כך קטנה.

והחשוב לה ביותר, היא פתחה צמחיה למופת : הצמחים היפהפיים שלה קבלו את כל האהבה שהיתה לה להעניק ; והיא , מצידה, שאבה מהם אנרגיה.

מקום חם בליבה היה בית תמר והיא נהגה לבקר שם בתדירות גבוהה.

עד לאחרונה, אסלי היתה איתנו במשפחה הרחבה. נזכור אותה עם הצחוק המדבק, ואיך שהיא תמיד התענינה בשלומם של הילדים.

אסלי, היית אישה חזקה, נשארת זקופה עד סוף חייה. את חילקת איתנו רגשות ללא מבוכה אבל גם הענקת מילה טובה למי שמגיע, אם בדפי היומן, באספות, או בחברה. שירי ימי ההולדת שלך רצים מ 1992 בתוך המשק שאת היית כל כך חלק ממנו, שהיה לך כל כך איכפת בקשר לעתידו, שהאמנת במוסד הקיבוץ כל כך, כל השנים.

לתמי, שרון, דני, אדם ורן ---- תנחומים.

למשורת שלנו, את תחסרי לנו. נוחי בשלום.

קרול שני

דברים ליד הקבר.

לזכרה של אסלי פרס

יום יום ישבנו יחד לארוחת בוקר - אסלי, חיים, לוטי ואני. אם אסלי לא הופיעה היתה לה סיבה. אבל בדיוק ב-8.25 היא חיפשה את דב, כדי לנסוע לעבודה, זה היה קדוש ! אסלי ידעה לטפל באנשים. אני רק מזכירה את הקשר שהיה לה עם אנג'לה, עם נורברט, עם יוטה, אבל גם עם חברי הקיבוץ.

לכל יום הולדת עגול היא חיברה שיר, שציין את כל התכונות של אותו אדם. היא היתה מאוד גאה באוסף השירים, ובצדק!

אסלי ידעה לטפל בצמחים. גינה לא היתה לה, אבל הכניסה לדירתה נראתה כמו חממה מטופחת. היא הכירה כל צמח והכל גדל יפה אצלה.

אסלי ידעה לפנק את אורחיה בכל מיני מעדנים שהיא הכינה במטבח הזעיר שלה, שבו כל סנטימטר היה מנוצל, ו-איזה פלא- היה מקום בשביל הכל.

אני חושבת שזכרו של בעלה גרשון ז"ל, שהשקיע כל כך הרבה מחשבה ועבודה בדירה הקטנטנה שלהם, הוא שגרם לה לוותר על הרחבת הדירה, דבר שבעצם היה מגיע לה.

לדעתי צריך לשמור על הדירה הזאת כמו שהיא, כמו מוזיאון, כדי להראות למבקרים במעין צבי: כך גרנו כולנו!

אסלי'כן, אני מודה לך על הידידות שהראית לי! את אפילו באת פעם אלי לשמוע אותי מנגנת...

עוד דמות יקרה נעלמה לי...

אווי גורס.

לזכר האסון הגדול בחייה של אסלי - נפילת בנה יורם, מובא שירו של ראובן עזריאלי, שהיה אמור להקרא באזכרה ליורם.

לשוא

לְשׁוֹא
לְשׁוֹא אִמָּא יִדְעַת חֲבָלִים
לְשׁוֹא בְּחֶבֶד, אֵת הַיּוֹדְעַת
חֲדָשִׁים תְּשַׁעָה פְּעָמוֹ שְׁנֵי לְבָבוֹת.
לְשׁוֹא מְתֵנֶת חַיִּים
מוֹפְלְאָה נִתְּתָ לּוֹ,
עֲבוֹתוֹת אֶהְבֶּה קִשְׁרַת לוֹ אִמָּא
עַת חֲבַל טְבוּר נִתַּק בְּיַמֵּיכֶם.
לְשׁוֹא סוֹכְכַת בְּעֵנֵן אֶהְבֶּה
עַל יָמֵי הַפּוֹרְחִים לְתַפְאֲרָת,
גָּזְעוּ הַזְקוּף לְךָ מִשְׁעוֹ.
בְּיַמֵּינוֹ אֵין דִּי בְּאִפּוֹד אֶהְבֶּה
כְּעֵמוֹד אֵשׁ בְּלִילוֹת
הוֹלֵךְ לְפָנַי וְלִדְיָנוּ.
בְּגוֹפוֹ פָּצְעֵי הַעוֹפְרָת
מִסַּע יָמֶיךָ מִכָּאן.

ראובן עזריאלי
1.1.1999